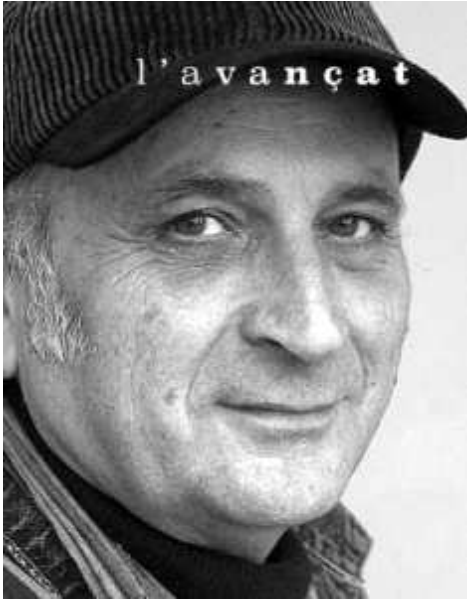

Biel Mesquida | paper de vidre

Biel Mesquida

Biel Mesquida (Castelló de la Plana, 1947) és llicenciat en Biologia i en Ciències de la Informació i s'ha distingit com a veu crítica dins i fora de la ficció. La seva primera novel·la, *L'adolescent de sal* (1973), Premi Prudenci Bertrana, és un dels textos més singulars i innovadors de la literatura catalana contemporània. Entre les seves obres destaquen *El bell país on els homes desitgen els homes* (1974), *Putamars (Ahí)* (1978), *Xènius, escriptura, premsa* (1979), *Doi* (1990), *Excelsior o el temps escrit* (1995), Premi Ciutat de Barcelona i Premi de la Crítica, *Vertígens* (1999), Premi Ciutat de Palma Llorenç Villalonga 1998 i Premi de la Crítica dels Escriptors del País Valencià, i *Els detalls del món*, Premi Nacional de Literatura 2006. També és autor de traduccions (Gustave Flaubert, Emily Dickinson i Roland Barthes, entre d'altres) i guionista de ràdio, televisió i cinema.

L'infern del paradís

L'escriptor voldria que el seu llenguatge fos com una lent que augmentàs els petits detalls, fes veure i entendre amb precisió els moviments interiors i concentràs i dispersàs els raigs del llenguatge.

Si em demanen, Niteta, per què em separ, crec que podria ser molt sincer. Perquè no et volies posar guapa i mudar-te els vespres que ens convidava a sopar el meu cap de secció, don Joan Bestard, quan sabies que el meu futur professional depenia de coses com aquella. Perquè tenies una manera oiosa de menjar, sobretot quan hi havia pollastre o indiot, i te'n clavaves una bocinada tan grossa dins la boca que no et quedava més remei que escopir-la dins el plat per no ofegar-te. Perquè els dies que discutíem fort, i que tu sempre aprofitaves per humiliar-me per qualsevol bajanada, a

mi em pegava una fortor magnífica que tu coneixies i per això al llit et tancaves amb cremallera dins un sac de dormir com un cinturó de castedat moll i calentet i en el teu deliri arribaves a enfonyar-hi el cap dedins perquè no desitjaves ni respirar la meua olor. I, finalment, perquè no volies acceptar els meus fantasmes sexuals d'escolar. Just quan començarem a festejar, et vaig dir tots els meus defectes. I el més mal de dur era aquell: jo era un home regressiu i pervers que practicava la masturbació els dies parells i hi somniava els altres dies. Crec que durant aquests dotze anys de matrimoni això no t'ha donat maldecaps. Just després de casar-nos vaig renovar el contacte amb els meus amics del col·legi. Ens reuníem a un cafè que tenia unes sales privades per jugar a cartes i allà podíem conjuminar joc i plaer a voler. També de vegades ens trobàvem a llocs públics molt renouers com sales de concerts, camps de futbol o discoteques, on els crits i els decibels tapaven els gemecs orgàsmics. Tu ho sabies i sempre em deies que ens agafaria la policia i ens condemnarien per apologia de l'onanisme, i això feia que m'esbutzàs de rialles. Mutilat com estic dins l'escorxador de la vida quotidiana, Niteta, no puc deixar de veure't tan bella, sobretot a l'estiu, quan feies la migdiada. Nua, amb les cames estirades i les cuixes entreobertes. Et mirava molta d'estona. Rossos els cabells d'aquell tint que et poses, ben negre i arrissat el moradú del parrús. Lleugera damunt aquell coixí moll en què reposa la teua cara, que agafa tons de bronzo per les resplendors del sol que travessa de biaix les persianes. Els teus pits tan blancs en contrast amb la resta del cos em fan toquera, però només em don marxà amb la mà dreta dins les bermudes. La teua fesomia canvia de llum d'un moment a l'altre i reconec aquelles pigues que tens envoltant el nasset. No em vaig atrevir mai a dir-te que em recordaven l'adolescent amb la qual vaig boixar per primera vegada dins un paller de Son Barriola, la possessió del padrí Pere, entre la pudor de la vaqueria i els crits estrident dels galls. Ara, Niteta, no em torturis. M'he equivocat amb moltes de coses. Tu has sofert molt per culpa meua. Tens tota la raó. Pots fer marxà enrere i inspeccionar cadascun dels nostres dies i nits i fer un memorial de greuges. Fins i tot no diré cap paraula per defensar-me. Si tu trobes zones d'ombra en la meua conducta, en la meua actitud, en coses que t'hagi pogut dir, faré els possibles per aclarir-ho. Però no puc pus. Vull separar-me, Niteta, i estar tranquil d'una vegada. Però això d'avui m'ha semblat massa gros. Quan t'he telefonat que venia per tornar-te les claus i agafar les darreres coses, tu m'has contestat que trauries el cap pel balcó i em tiraries la corda amb la senalleta plena dels meus estris i que hi posàs les claus dedins. T'he dit que de cap manera. No volia fer aquest espectacle davant els veïnats. Quan he obert la porta de l'ascensor he trobat na Niteta al replà, on em deia que no importava que hagués pujat. He empès la porta del pis mentre ella amollava pestes. Li he cridat que m'oblidàs, que me'n duria totes les meves fotos, que em retràs de la memòria amb un diamant de tallar vidres. He agafat tres retrats meus, de quan era petit, estudiant de l'institut i amb els companys del taller de don Joan Bestard, i he anat cap a la nostra habitació. Allà damunt el canterano n'hi havia un altre, vestit de moro a Pollença. He deixat la bossa amb els retrats i m'he desvestit. Ha estat com un atac. M'he estirat. He sentit na Niteta que corria pel passadís cridant no sé què. Ha entrat a la cambra feta un nero. Ha agafat el marbre amb una mà. Estava tan rabiosa que m'ha fet por que no me l'arrabassàs. M'ha acaronat els pèls del pit. Després s'ha tret el vestit i m'ha dit que volia *fare l'amore*, que seria la darrera vegada. No ho he volgut de cap manera. M'he aixecat i m'he vestit de quates. He partit cridant que no la volia veure pus mai. Avui, quan m'he despert, he tornat a pensar en na Niteta. He trobat que havia fet un paper molt trist amb aquella partida. A més a més, na Niteta era des de feia molt de temps

la meva millor distracció, i em feien ganes els malucs i els pits amb aquells mugrons punxeguts que havia xuclat tantes de vegades. Si no hi anava m'avorriria tot el sant dia. Quan he tocat a la porta, m'ha obert mig adormida. Què vols, bèstia?, m'ha amollat barrant-me el pas. L'he empesa com si em perseguissin i l'he arrossegada fins al sofà de la sala. Boixar, boixar, boixar! Ella no ho volia de cap manera. No pots triar. Li he aixecat la falda i allà, estrenyent-li ben bé els punys perquè no em fugís, braços en creu, l'he empitonada. Així i tot, ha passat gust. He partit. He fet voltes pel barri, m'he aturat a un bar. Feia un dia molt bo i m'he entretingut pensant en ella. Al cap i a la fi, era la meva dona. Devers l'hora de dinar, he tornat al pis. Na Niteta ha mirat per l'espiell. M'ha dit que no m'obriria, que partís, que era un violador. He pegat coces a la porta fins que ha sortit la veinada de davant i ha demanat què passava. Li he dit que teníem un problema de pany. He mormolat a na Niteta que avisaria la policia. M'ha obert. Hem boixat dues vegades com a posseïts. Després ella ha preparat un arròs sec i hem dinat davant la televisió. No li he parlat pus de separació.

[tremolo](#)

Avançament editorial per gentilesa de [l'Editorial Empúries](#).

Fotografia de l'autor: © Toni Catany